

klanjali so sive glave,
 glave sive, ponosite . . .
 Ali' čuj! — skoz vihro besno
 čuj sekire udarce težke!
 Marko, Marko ne počiva,
 Marko vihre se ne plaši
 in ne plače dnes mu duša . . .
 Kot iz srca globočine
 bi mu vrela pesem silna.
 Marko sluša zvoke divje:
 hej, to pesem je njegova!
 In zvenijo udarci težki,
 v skladnost divno družijo pesem
 dela s spevom se narave . . .
 Čuj! zahreščal hrast je silni . . .
 utihnili udarci težki . . .
 tiho Marko je zastokal . . .
 Vihra poje veličastno
 skoz lesove mračne, trudne,
 a nič več ne speva Marko . . .
 Šuma, šuma tisočletna
 poje pesem mu pogrebno . . .

Vekoslav Spindler.

Drevo v mrazu.

Kličeš, drevo, mladoletja?
 Cvetja, petja z drhtečimi
 prsti, v mrazove prosečimi
 kličeš, drevo?

 Prosiš, srce, razodetja?
 Hočeš razvnetja ponosnega?
 Dvoma dovolj neizprosne
 ti je, srcé?

 Stoj, kot drevo brez zavetja!
 Višje si, bolj te pretresa vihar,
 višje si, bližji nebeški ti žar,
 dalj gre oko . . .

Oton Zupančič.